

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.I.35.301/2014/4.szám

A Kúria a dr. Kerényi Géza Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Kerényi Géza ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a dr. Ligeti Artúr Miklós jogtanácsos által képviselt Budapest Főváros Kormányhivatala alperes ellen helyi adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. január 15-én kelt 12.K.33.556/2013/4. sorszámú jogerős ítélete ellen a felperes részéről 5. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 12.K.33.556/2013/4. számú ítéletének 2007. adóévre vonatkozó rendelkezését hatályon kívül helyezi, az alperes BPB/007/03157-8/2013. számú határozatát megváltoztatja, és a felperest terhelő helyi adó fizetési kötelezettséget 6.670.200 (hatmillió-hatszázhetven-ezer kettőszáz) forintra szállítja le. Egyebekben a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a alperesnek 85.000 (nyolcvanötezer) forint együttes elsőfokú és felülvizsgálati részperköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra 396.500 (háromszázkilencvenhatezer-ötszáz) forint kereseti, és 660.800 (hatszázhatvanezer-nyolcszáz) forint felülvizsgálati eljárási részilletéket. Az ezt meghaladó illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes tulajdonát képezi a ... kerületi ... helyrajzi számú, 8338 m² területű ingatlan. Ebből a területből 2460,91 m² kavicsos-sóderes 892,15 m² betonozott felületű, 20,47 m² elbontott régi épület betonalapja, míg 4964,47 m² zöldterület. A felperes 2012 szeptemberében a 2007-2011 adóévekre telekadó bevallását módosította. Az önkormányzati adóhatóság a módosítást elfogadtatta

és 7.774.160 Ft telekadó törlését rendelte el. A felperes az így keletkezett túlfizetés visszautalása iránt terjesztett elő kérelmet, melynek folytán az önkormányzati adóhatóság a 2007-2011 adóévekre vonatkozó telekadó bevallások utólagos ellenőrzését rendelte el.

Az ellenőrzés eredményeképpen a 2013. április 2. napján kelt 45851/4/2013. határozat határozattal a telekadó törlése tárgyában meghozott határozatát saját hatáskörben visszavonta, ezzel egyidejűleg 2007-2011 évekre összesen 7.774.160 Ft telekadó fizetést írt elő. Kiemelte, hogy a felperes által alkalmazott műszaki megoldás nem felel meg a helyi adókról szóló 1990. évi C. törvény (továbbiakban: Htv.) 52. § 5. pontjában foglalt építmény fogalmának. A törmelékes murvás lefedést beépítésnek, építménynek tekinteni nem lehet, az építmény fogalmi elemének, a műszaki alkotásnak nem felel meg.

A felperes keresetét az elsőfokú bíróság - osztva az alperesi határozatban kifejtett érvelést- elutasította. Kiemelte, hogy a felperes által hivatkozott, az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. törvény (továbbiakban: Étv.) műtárgy fogalma, melybe az út beletartozik, a perben nem volt alkalmazható. Az út fogalma, a parkoló fogalma, a terület funkciója a Htv. 52. § 5. pontja szerinti építmény fogalomrendszerén belül nem jelenik meg, a Htv-ben e körben nincs utaló szabály. Attól, hogy a terület egyes részeit a felperes a már hivatkozott megoldással útként kialakította, nem alapozza meg, hogy az utat műszaki alkotásnak lehessen tekinteni. Nem elnevezése vagy funkciója szerint kell értelmezni az adott fogalmat, hanem a Htv. 52. § 5. pontja alapján a többes feltétel együttes alkalmazásával: ha az út kialakítására alkalmazott megoldás nem éri el a műszaki alkotás szintjét, nem jár beépítéssel vagy a talaj megváltoztatásával, nem lehet az építmény fogalmi körébe tartozónak tekinteni.

Az elévülése kapcsán pedig arra mutatott rá, hogy a 2007. évi felperesi bevallás adatai és a 2007. évben megfizetett adóösszegek változatlanok maradtak és a túlfizetés visszautalása iránti kérelem elutasítása folytán ez az adóösszeg a felperes adófolyószámláján továbbra is fennállt. Az ellenőrzés nem tárt fel adókülönbözetet, nem történt meg a befizetethez képest olyan többletadó előírása, amely adómegállapítást jelentett volna és ezáltal az adómegállapításhoz való jog elévülése felmerülne. Szerinte csak akkor lehetne vizsgálni az elévülés bekövetkeztét, hogyha a módosított bevallás adatait elfogadva az adóhatóság a túlfizetést kiutalta volna.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet az ítélet hatályon kívül helyezése, a kereset teljesítése,

a telekadó fizetési kötelezettség eltörlése érdekében. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete tévesen értelmezte és alkalmazta a Htv. 52. § 5. pontját és az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 164. § (1) bekezdésében, 135. § (1) bekezdésében foglaltakat. Változatlanul fenntartotta a kereseti kérelmében kifejtett azt a jogi álláspontját, hogy az a belterületi földrészlet, amelyen a talaj természetes állapotának megváltoztatásával helyhez kötött műszaki alkotás jön létre - függetlenül annak szerkezeti megoldásától és anyagától - a Htv. alkalmazásában építménynek minősül. Miután az alperes határozatában is elismerte, hogy a talaj természetes állapota megváltoztatásra került, olyan műszaki alkotás jött létre, amely építménynek tekinthető. Az építmény fogalmát illetően hivatkozott az Étv. 2. § 8. és 15. pontjában foglaltakra. Kifogásolta, hogy az elsőfokú ítélet az építmény fogalmának értékelése során többször utal ugyan arra, hogy annak el kell érnie a műszaki alkotás szintjét, azonban elmulasztja részletezni, hogy mi minősül álláspontja szerint műszaki alkotásnak, ugyanis az általa felhívott Htv. 52. § 5. pontja a műszaki alkotás kifejezést nem használja. Téves a Legfelsőbb Bíróság 2010/314. számú eseti döntésére történő hivatkozása mert ez éppen azt mondja ki ha az adójogszabály egy fogalom értelmezésével adós marad, más jogszabály fogalomrendszerének segítségül hívása nem jogszabálysértő. Jelen esetben a Htv. a műszaki alkotás, a műtárgy fogalmak meghatározását nem adja meg, így annak értelmezése során az Étv. rendelkezései az irányadók. Nem elfogadható az a megközelítése sem, hogy a műszaki alkotás megléte a tervszerűség és a szisztematikusság nézőpontjából igazolható csak. A felperes a telekingatlant évek óta autóparkolóként hasznosítja, így a telken elhelyezett tört, szórt beton, a kavicsos, sóderes út az autóparkoló használatához elengedhetetlenül szükséges funkcióval rendelkező építmény, így a telekadó tárgyi hatálya rá nem terjed ki. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében egyáltalán nem tér ki az eljárás tárgyává tett telek tisztán betonozott részének minősítésére. Érthetetlen hogy álláspontját alátámasztó Nemzetgazdasági Minisztérium Jövedelem- és forgalmi adók Főosztálya által kiadott 18684/2/2011. számú állásfoglalása értékelése sem jelenik meg az ítéletben.

Vitatta továbbá a bíróság elévülésre vonatkozó jogi álláspontját is.

Az alperesi felülvizsgálati ellenkérelem a perben előterjesztett jogi érvelését fenntartva a jogerős ítélet hatályában való fenntartását indítványozta.

A felülvizsgálati kérelem az elévülésre vonatkozó részében alapos, míg azt meghaladóan alaptalan.

A Kúria megállapította, hogy az elsőfokú jogerős ítélet a az adó

megállapítást illetően a felülvizsgálati kérelemben foglalt okból nem jogszabálysértő. Mindenekelőtt rögzíti, hogy jelen ügy tárgya helyi adó fizetésére kötelező hatósági határozat bírósági felülvizsgálata, tehát e tárgy szerint releváns törvényi szabályok, elsősorban a Htv. alapján kellett a jogvitában állást foglalni. Ez határozza meg ugyanis az adó alanyát, tárgyát, mértékét és a mentességeket.

Az eldöntendő kérdés az volt, hogy a Htv. alapján minősülhet-e építménynek a kavics-sóder felszórással, beton elemek lerakásával, betonozással kialakított út, és ezáltal mentes-e a telekadó fizetési kötelezettség alól. Osztotta a Kúria az elsőfokú bíróság és az alperes álláspontját abban, hogy az ekként létesített „út” nem felel meg a Htv-ben rögzített építmény fogalom feltételeinek, mert, az építmény fogalmi lényegi elemének, a helyhez kötött műszaki alkotásnak nem felel meg. A talaj felszíni rétegének bármilyen módon történő megváltoztatása nem hoz létre önmagában építményt, műszaki alkotást, ahhoz a Htv. 52. § 5. pontjában lévő valamennyi feltételt ki kell elégítenie. Még a felperes által hivatkozott Étv. szabályai figyelembevételével sem minősül az általa kialakított megoldás műszaki alkotásnak, építménynek. Az Étv. ugyanis a Htv-vel összhangban helyhez kötött műszaki alkotásként definiálja az építmény fogalmát, és építménynek tekint a földterületen lévő minden műtárgyat, benne az utat is. Azaz tehát az útnak is meg kell felelnie az építmény kritériumainak. A perbeli ingatlanon nincs olyan műtárgy, amely a telekadómentesség alapját megalapozhatná.

Az üres telket átszelő, a telkeken való átjárást biztosító szilárd burkolattal nem rendelkező út nem elégíti ki - még a betonelemek lerakásával megvalósuló megoldás sem - a műszaki alkotás, építmény fogalmát. Nem alapos a felperesnek az az álláspontja sem, hogy az elsőfokú bíróság a lebontott épület betonalapjait felhasználó út minősítését nem adta meg. Valamennyi a felperes által említett kialakítást ítéletében értékelt, és azok minősítését helyesen határozta meg. Egyértelműen állást foglalt a perbeli jogvitában a Htv. idevonatkozó szabályozása alapján és részletes indokát adta jogi minősítésének, amitől a Kúria nem kíván eltérni.

Ugyanakkor helytelenül értelmezte az első fokú bíróság az Art. 164. § (1) bekezdése szerinti elévülés szabályát. Attól, hogy az adóhatóság a folyószámlán fennálló többlet miatt telekadóhiányt, befizetési kötelezettséget nem írt elő, a határozatával telekadó előírását elrendelte, azt az Art. 125. § (2) bekezdése alapján újból kivetette. Az adómegállapításhoz való jog elévülésére a helyi adó esetében is az Art. 164. § (1) bekezdése az irányadó, ezért helytálló az a felperesi hivatkozás, hogy a 2007. adóév esetében az elévülés beállt. Az elévülés megítélése körében nincs jelentősége annak, hogy a felperes a folyószámláján fennálló többlet kiutalását kérte vagy sem. A bevallása módosításával és annak adóhatósági elismerésével fizetési kötelezettsége nem állt fenn, a folyószámlán többletként jelentkező összegről szabadon rendelkezhetett, akár úgy

is hogy annak kiutalását nem kérte. Ez semmilyen módon nem érintette az elévülés bekövetkeztét.

A felperes által hivatkozott állásfoglalásnak semmiféle jogi ereje, kötelező tartalma nincs a bíróságra nézve, így azt a bíróság döntése meghozatalakor nem volt köteles figyelembe venni.

A fentiek alapján a Kúria az út minősítésére vonatkozó ítéleti rendelkezést a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta, míg az elévülésre vonatkozó ítéleti rendelkezést a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, és az alperes határozatát a Pp. 339. § (2) bekezdés g) pontja alapján megváltoztatva, a 2007. évi adó összegével csökkentett összegben állapította meg a felperes fizetési kötelezettségét.

A Pp. 270. §-a alapján alkalmazandó Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a pervesztesség (85 %) pernyertesség arányában döntött a Kúria a perköltség viseléséről.

Az illeték viseléséről való rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése alapján a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességi eljárásról szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésén és 14. §-án alapul.

Budapest, 2014. november 20.

**Dr. Hajnal Péter sk. tanácselnök, Dr. Heinemann Csilla sk. előadó bíró,
Huszárné dr. Oláh Éva sk. bíró**